

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ผลงานวิจัยเกี่ยวกับธรรมชาติในการเรียนรู้ภาษาของเด็กปฐมวัย พบว่า เด็กเรียนรู้เกี่ยวกับภาษา ตั้งแต่เป็นทารก และการรู้หนังสือของเด็กจะค่อย ๆ ปรากฏขึ้น เมื่อเด็กเริ่มให้ความสนใจแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก และพยายามทำความเข้าใจกับความหมายของสิ่งแวดล้อมด้วยการอ่านและเขียน (Bader and Hilderbrand, 1992; Goodman and Goodman, 1981 อ้างถึงในหรรษา นิลวิเชียร, 2535) ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า เด็กเริ่มเรียนรู้หนังสือก่อนที่จะเข้าเรียนในโรงเรียน ในกระบวนการของพัฒนาการการเรียนรู้หนังสือ (Schollosser and Phillips, 1991) เด็กจะเรียนการอ่านการเขียนไปพร้อม ๆ กัน จากสิ่งแวดล้อมที่มีความหมายสำหรับเด็กในชีวิตประจำวันด้วยวิธีการซึมซับสิ่งเหล่านั้น

ในทศวรรษที่ผ่านมาทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการรู้หนังสือ (Literacy) มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา หลายประเทศได้หันมาพัฒนาการรู้หนังสือตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ(Whole Language) แก่เด็กอย่างกว้างขวาง (ฉันทนา ภาคบงกช, ม.ป.ป.) เนื่องจากเป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นแนวการสอนที่มีประสิทธิภาพ เพราะมีความสอดคล้องกับความต้องการในการเรียนรู้และความสนใจของเด็ก (นุชบงคันติวงศ์, ม.ป.ป.) การสอนภาษาแบบธรรมชาติเป็นการสอนที่มุ่งเน้นเรื่องการสื่อความหมายโดยใช้ภาษาเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ การสื่อสาร และการคิด ไม่แยกภาษาเป็นส่วนย่อย ๆ เพื่อให้เด็กจดจำ แต่เป็นการเรียนภาษาโดยการใช้้อย่างมีความมุ่งหมายในชีวิตจริง (Schollosser and Phillips, 1991) นำสถานการณ์จริงมาช่วยทำให้ภาษาช่วยต่อการเรียนรู้ในด้านการพูด อ่าน เขียน (พัชรี ผลโยธิน, 2537) และจะไม่มี การบังคับเด็ก กูดแมน (Goodman, 1989) ได้เสนอแนวคิดของแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติไว้ว่า การรู้หนังสือของเด็กเริ่มเมื่อเด็กตระหนักถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวหนังสือกับความหมาย และเด็กที่เติบโตในสิ่งแวดล้อมที่เต็มไปด้วยตัวหนังสือ จะมีความตระหนักในความสัมพันธ์ระหว่างตัวหนังสือกับความหมายได้อย่างรวดเร็ว และการสอนภาษาที่ได้ผลนั้น เด็กจะต้องรู้สึกว่าได้รับการยอมรับเพราะจะทำให้เด็กมีความมั่นใจ ปลอดภัยไม่กลัวผิด มีความรู้สึกอิสระ ไม่ถูกบังคับ ซึ่งจะทำให้เด็กมีแรงจูงใจที่จะใช้การเขียนในการสื่อสาร โดยไม่รู้สึกรังเกียจ (Charles Read, 1989 อ้างถึงในอารี สัมพหวิ, 2535) การส่งเสริมการรู้หนังสือตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ เป็นการพัฒนาภาษาอย่างค่อยเป็นค่อยไปแต่จะเกิดผลดีในระยะยาว และช่วยให้เด็กได้รับการพัฒนาภาษาอย่างเต็มศักยภาพ (ฉันทนา ภาคบงกช, ม.ป.ป.)

นิวสันและนิวสัน (Newson and Newson, 1977) พบว่า ผู้ปกครองและสภาพแวดล้อมที่บ้านมีอิทธิพลต่อพัฒนาการในการเรียนรู้หนังสือของเด็ก บุษบง ดันคิงส์ (ม.ป.ป.) กล่าวเพิ่มเติมว่า เด็กสามารถซึมซับประสบการณ์ความรู้รอบตัวได้อย่างมากมายเพียงแต่ผู้ใหญ่คอยช่วยจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อให้เด็กได้รับประสบการณ์ภาษาตามธรรมชาติ สภาพแวดล้อมที่บ้านเป็นสภาพแวดล้อมที่เป็นธรรมชาติที่สุด อารี สันหลวี (2535) กล่าวว่า การที่เด็กได้เรียนรู้ภาษาขณะทำกิจวัตรประจำวันภายในบ้านทำให้เด็กไม่รู้สึกรู้สีกว่าการเรียนภาษาเป็นสิ่งที่ยากลำบาก ชลอสเซอร์และฟิลลิปส์ (Schlosser and Phillips, 1991) มีความคิดสอดคล้องว่า บ้านเป็นสถานที่ที่เหมาะสมที่สุดในการเรียนรู้ภาษา เพราะเด็กจะได้รับการตอบสนองเป็นรายบุคคล ดังนั้นผู้ปกครองควรเปิดโอกาสให้เด็กได้รับประสบการณ์ทางภาษาในแง่มุมต่าง ๆ โดยการร่วมทำกิจกรรมการอ่านและเขียนร่วมกับเด็ก ทำให้เด็กได้มีโอกาสเห็นตัวอย่างที่ดีเกี่ยวกับการอ่านและเขียน สามารถเลียนแบบและนำไปใช้ในโอกาสต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม (ฉันทนา ภาคบงกช, ม.ป.ป.)

ถึงแม้ว่าเด็กปฐมวัยใช้เวลาอยู่ในโรงเรียนวันละหลายชั่วโมง แต่ก็เพียงหนึ่งในสามของเวลาที่เด็กอยู่กับครอบครัว (เขาวพา เฉชะคุปต์, 2528) พ่อแม่หรือผู้ปกครองจึงเป็นผู้ที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเด็กมากที่สุด (จิตตินันท์ เฉชะคุปต์, 2537) ดังนั้นพ่อแม่จึงควรมีความรู้เพื่อส่งเสริมให้เด็กได้เรียนรู้และส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการที่สมดุลย์ในทุก ๆ ด้าน (เลขา ปิยะอัจฉริยะ, 2537)

มีงานวิจัยของต่างประเทศหลายเรื่องที่สนับสนุนความสำคัญของการให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการส่งเสริมการเรียนรู้หนังสือ เช่น จากผลการศึกษาของ แกลเลเกอร์ (Gallagher, 1992) ซึ่งได้ทดลองจัดกิจกรรมเพื่อศึกษาการมีปฏิสัมพันธ์ในการส่งเสริมการเรียนรู้หนังสือ ระหว่างแม่ที่เป็นวัยรุ่นจำนวน 6 คน กับลูกเป็นเวลา 3 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่า แม่มีพฤติกรรมในการส่งเสริมเด็กมากขึ้นและเด็กมีคะแนนคำศัพท์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ชิน (Shin, 1989) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษาที่ไม่อยู่ในบริบท (decontextualized language) กับลักษณะหนังสือที่ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ภาษา และพบว่าตัวแปรที่ใช้ในการทำนายภาษาที่ไม่อยู่ในบริบท คือ สภาพแวดล้อมของการเรียนรู้หนังสือที่บ้าน รูปแบบในการอ่านหนังสือนิทานของผู้ปกครอง และระดับความรู้ของผู้ปกครอง ฮิลเดอบรันด์และบาเดอร์ (Hildebrand and Bader, 1992) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามผู้ปกครองเด็กอายุ 3-5 ปี จำนวน 59 คน กับคะแนนการอ่านที่เด็กได้จากแบบทดสอบพบว่าเด็กที่ผู้ปกครองจัดเตรียมสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้หนังสือจะมี คะแนนการอ่านสูง นอกจากนี้ แม็คเลนและฮีสตัน (McLain and Heaston, 1993) ได้เขียนบทความสนับสนุนการให้ความรู้ผู้ปกครอง และการให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการส่งเสริมการเรียนรู้หนังสือว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นด้วยวิถีธรรมชาติ เมื่อผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการส่งเสริมการเรียนรู้หนังสือของเด็ก และคำแนะนำของครูจะช่วยให้ผู้ปกครองเข้าใจการเรียนรู้ของเด็กได้เป็นอย่างดี

อย่างไรก็ตามแม้จะเป็นที่ยอมรับว่าผู้ปกครองเป็นผู้มีความสำคัญ และมีอิทธิพลต่อการส่งเสริมการรู้หนังสือในเด็กปฐมวัย แต่ยังมีผู้ปกครองจำนวนมากที่มีพฤติกรรมการส่งเสริมการรู้หนังสือที่ไม่เหมาะสม เห็นได้จากการที่เด็กถูกส่งให้เข้าเรียนในโรงเรียนที่สอนวิชาการมาก ๆ (นิตยา คชภักดี, 2535) ถูกบังคับ เคี้ยวเชียวให้คร่ำเคร่งกับการเรียนอ่านเขียนตั้งแต่เล็ก (จิตตินันท์ เดชะคุปต์, 2537) โดยละเลยความต้องการตามธรรมชาติ และขั้นตอนพัฒนาการในการเรียนรู้ของเด็ก งานวิจัยของ จันทนา เจริญดำรง (2523) พบว่า ผู้ปกครองเด็กที่มีการศึกษาระดับอนุปริญญาถึงปริญญา เห็นด้วยกับการเน้นให้เด็กอ่านเขียน ราชี ทองสวัสดิ์ (2537) กล่าวว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่จะมีความพอใจ เมื่อเด็กอ่านเขียน ได้ตั้งแต่อยู่ชั้นอนุบาล ต้องการให้เด็กเรียนอ่านเขียนแทนการนอนกลางวัน และคิดว่าเด็กที่สามารถอ่านเขียนได้ตั้งแต่เล็ก จะทำให้เด็กเป็นคนเก่ง (วันเพ็ญ พิศาลพงศ์, 2531) จากการที่ผู้ปกครองมีความเข้าใจว่าโรงเรียนอนุบาลต้องสอนให้อ่านออกเขียนได้ ผู้ปกครอง จึงใช้ความสามารถด้านการอ่านออกเขียนได้ของเด็กเป็นเครื่องมือวัดพัฒนาการ (นุชบง ดันติวงศ์, 2537) อีกทั้งยังชอบเปรียบเทียบความสามารถของเด็กกับเด็กคนอื่น ๆ และเมื่อพบว่า ความสามารถด้านการอ่านเขียนของเด็กอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจผู้ปกครองมักจะลงโทษ หรือพาเด็กไปกวัดวิชา เรียนพิเศษเพิ่มเติม และให้ทำแบบฝึกหัดตัวเข้ม (เรื่อง เจริญชัย, 2534)

จากความมุ่งหวังและความปรารถนาดีของพ่อแม่ที่ต้องการให้เด็กประสบความสำเร็จในชีวิต โดยเฉพาะในด้านการเรียนหนังสือ เป็นผลให้ผู้ปกครองแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมดังกล่าวข้างต้นนั้น คณะกรรมการพัฒนาการศึกษาศึกษาอบรมเลี้ยงดูเด็ก (2535) ได้ศึกษาพบว่า ปัญหาดังกล่าวเกิดจากการที่ผู้ปกครองขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับพัฒนาการและธรรมชาติการเรียนรู้ของเด็ก ทำให้ไม่สามารถตอบสนองความต้องการของเด็กได้อย่างถูกต้อง รวมทั้งไม่ได้ตระหนักถึงบทบาทความรับผิดชอบเกี่ยวกับการเลี้ยงดูเด็กที่เหมาะสม และละเลยสถานภาพและความต้องการของเด็กจนทำให้ไม่สามารถส่งเสริมพัฒนาการของเด็กในทุก ๆ ด้านได้อย่างเท่าเทียมกัน (จิตตินันท์ เดชะคุปต์, 2537) นอกจากนี้ยังพบว่าผู้ปกครองส่วนใหญ่ ยังมีทัศนคติที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับการพัฒนาเด็ก มีความเข้าใจว่าการส่งเสริมพัฒนาการเด็ก คือการเร่งให้เด็กอ่านออกเขียนได้ (นุชบง ดันติวงศ์, 2537)

เบอร์นส และคาสเบิร์ก (Burns and Casbergue, 1992) กล่าวว่า การปฏิสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับผู้ปกครองขณะทำกิจกรรมเกี่ยวกับการรู้หนังสือโดยมีการลงโทษ จะส่งผลต่อการรู้หนังสือของเด็ก การที่ผู้ปกครองเคร่งครัดและคาดหวังการเรียนของเด็กมากเกินไป เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กเกิดอาการกลัวโรงเรียน ผู้ปกครองที่ชอบนำผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมาเป็นเกณฑ์ในการตัดสินความสามารถ จะทำให้เกิดความเครียด ความไม่มั่นใจ และเป็นสาเหตุให้เกิดโรคอื่น ๆ ตามมา จากรายงานวิจัยของไวคาร์ท (Weikart, 1986 อ้างถึงใน วรรณาท รักสกุลไทย, 2533) แสดงให้เห็นว่าเด็กที่ถูกเร่งทักษะการอ่านเขียนเมื่อโตขึ้นจะมีปัญหาทางสังคม และมีพฤติกรรมที่ผิดปกติมากกว่าเด็กที่ไม่ถูกเร่ง เอลไคน์ (Elkind, 1987

อ้างถึงในหรรษา นิลวิเชียร, 2535) กล่าวถึงผลเสียของการสอนเด็กเล็กด้วยวิธีของเด็กโตว่า จะทำให้เด็กขาดความคิดริเริ่มด้วยตัวเอง การเรียนรู้ด้วยการท่องจำจะทำให้เด็กขาดความคิดแบบนามธรรม อันเป็นองค์ประกอบสำคัญของพัฒนาการทางสติปัญญา อีกทั้งยังอาจทำให้เด็กรู้สึกเหนื่อยล้า เบื่อหน่าย ขาดแรงจูงใจในการเรียน และทำให้มีทัศนคติที่ไม่ดีเกี่ยวกับการเรียนได้ในที่สุด

การให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา เป็นวิธีที่ช่วยให้ผู้ปกครองมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับตัวเด็ก เข้าใจบทบาทหน้าที่ของตน และเห็นความสำคัญในการส่งเสริมการรู้หนังสือให้แก่เด็กในแนวทางที่เหมาะสม ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยที่ส่งผลให้มีพัฒนาการและพื้นฐานที่ดีเกี่ยวกับการรู้หนังสือตั้งแต่เล็ก (Weinberger, Hannon and Nutbrown, 1990) ดังที่ลีเปอร์และคนอื่นๆ (Leeper and other, 1979 อ้างถึงในอรุณี หรดาล, 2537) ได้กล่าวว่า บ้านและโรงเรียนมีภาระหน้าที่สำคัญในการให้การศึกษาแก่เด็ก และจะไม่สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพถ้าปราศจากความเข้าใจ การสนับสนุนและการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ผู้ปกครองและครูจะต้องรู้จักเด็กทุกด้านทั้งที่โรงเรียนและที่บ้าน เพื่อจัดการศึกษาให้เหมาะสมสำหรับเด็ก ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองและครูที่มีคุณภาพในขณะที่เด็กอยู่ในระยะแรกของชีวิต จะมีอิทธิพลต่อชีวิตเด็กในอนาคต นอกจากนี้ พาพาลิยา และโอลด์ (Papalia and Old, 1989 อ้างถึงใน จิตตินันท์ เศษคุปต์, 2537) กล่าวว่าพ่อแม่ที่เอาใจใส่ เข้าใจความต้องการของเด็ก มีเวลาร่วมกิจกรรมเรียนรู้ตามวัย เช่น อ่านนิทานร่วมกันเป็นครั้งคราว สอนให้เด็กสนใจสิ่งต่าง ๆ รอบตัว จะส่งผลให้เด็กมีพัฒนาการทางสติปัญญาสูงกว่าเด็กที่พ่อแม่ไม่มีเวลาร่วมกิจกรรมด้วย

ถึงแม้ว่าการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อการส่งเสริมการรู้หนังสือของเด็ก แต่ปรากฏว่าการจัดบริการและพัฒนาเด็กปฐมวัยส่วนใหญ่ มักจัดในรูปแบบของโรงเรียน (เลขา ปิยะอักษรวิยะ, 2537) การให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาปฐมวัยในประเทศไทยยังมีอยู่น้อยมาก (อรุณี หรดาล, 2537) อีกทั้งงานวิจัยที่ทำกับผู้ปกครองส่วนใหญ่ เป็นลักษณะชุดความรู้ให้ผู้ปกครองนำกลับไปปฏิบัติกับเด็กเองที่บ้าน ขาดการให้คำแนะนำ หรือทำงานร่วมกันอย่างต่อเนื่องเป็นขั้นตอนทำให้ไม่ได้รับการฝึกฝนที่เพียงพอ จึงก่อให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับการนำความรู้ไปปฏิบัติจริง การที่ผู้ปกครองยอมรับ และสนับสนุนโรงเรียนที่มีการจัดการเรียนการสอนแบบเร่งรัดให้เด็กอ่านออกเขียนได้ตั้งแต่ในระดับอนุบาลนั้น เป็นสาเหตุให้โรงเรียนอนุบาลจำนวนมากโดยเฉพาะโรงเรียนเอกชน ไม่สามารถจัดการเรียนการสอนได้ตามหลักการจัดอนุบาลศึกษา ด้วยเกรงว่าถ้าไม่ปฏิบัติตามความต้องการของผู้ปกครอง จะก่อให้เกิดผลกระทบต่อความอยู่รอดทางเศรษฐกิจของโรงเรียน ปัญหาดังกล่าวนี้นี้มีมาช้านาน แต่ยังไม่สามารถแก้ไขให้หมดสิ้นไปได้

จากการศึกษาค้นคว้า รวบรวมข้อมูลและผลงานวิจัย รวมทั้งสภาพปัญหาของการจัดการศึกษาแบบเร่งรัดให้เด็กอ่านออกเขียนได้ตั้งแต่ในระดับอนุบาล ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะพัฒนาโปรแกรมการ

มีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาลขึ้น โดยโปรแกรมฯ ที่พัฒนาขึ้นนี้จะมุ่งเน้นในเรื่องการให้ความรู้ คำแนะนำและการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการรู้หนังสือของเด็ก ระหว่างผู้ปกครองและครูอย่างต่อเนื่อง ด้วยการบูรณาการให้สอดคล้องกับกิจวัตรประจำวัน เพื่อให้ผู้ปกครองมีความรู้ความเข้าใจพัฒนาการในการรู้หนังสือของเด็กวัยอนุบาลอย่างแท้จริง และสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้ และเพื่อจัดหาแนวทางที่มีประสิทธิภาพ ในการให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นได้อย่างเหมาะสมกับเด็กวัยอนุบาลต่อไป

วัตถุประสงค์

เพื่อพัฒนาโปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาลตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

สมมติฐานของการวิจัย

โซลลาร์ (Sollars, 1992) ได้ศึกษาอิทธิพลของสถานการณ์ที่บ้าน ในชั้นเรียน และสถานการณ์การอ่านหนังสืออื่น ๆ ต่อความสามารถในการพัฒนาการรู้หนังสือของเด็กในระยะแรก (early literacy) โดยการศึกษาเด็กที่เรียนอยู่เกรด 1 จำนวน 60 คน ผลการศึกษาพบว่า ความหลากหลายในสภาพแวดล้อมทางบ้าน และการมีปฏิสัมพันธ์ของเด็กกับตัวหนังสือ (print) มีผลต่อความรู้เกี่ยวกับตัวหนังสือ (concept about print) ซึ่งจะช่วยให้เด็กรู้จักตัวหนังสือก่อนที่เด็กจะเข้าโรงเรียน

ฮูเปอร์ (Hooper, 1994) ได้พัฒนาโปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองชั้นเรียนเกรด 1 เพื่อให้ผู้ปกครองมีความเข้าใจแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Whole Language) และสามารถนำไปปฏิบัติกับลูกที่บ้าน ผู้ปกครองและเด็กจะทำกิจกรรมตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติร่วมกันทุกวัน เป็นเวลา 10 สัปดาห์ โดยผู้ปกครองต้องเข้าร่วมกิจกรรมปฐมนิเทศ การประชุม และการพบปะสังสรรค์กันในวันสุดท้าย จากผลการทดลองใช้โปรแกรมพบว่า ผู้ปกครองมีความเข้าใจเกี่ยวกับแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติเพิ่มขึ้น เด็กมีความสามารถทางภาษามากขึ้น บรรยากาศการเรียนรู้อันดีระหว่างเด็กและผู้ปกครองเป็นไปด้วยดี

ซีบอร์ก (Seaborg, 1995) ได้ศึกษาผลกระทบของการใช้จดหมายข่าวให้ความรู้เกี่ยวกับวิธีส่งเสริมการรู้หนังสือกับครอบครัวจำนวน 37 ครอบครัว โดยส่งจดหมายข่าวให้ทุกครอบครัวสัปดาห์ละฉบับ ต่อเนื่องกันเป็นเวลา 8 สัปดาห์ โดยผู้ปกครองนำวิธีที่แนะนำในจดหมายข่าวไปใช้ขณะอ่านหนังสือกับ

เด็ก ผลการศึกษาพบว่า การใช้จดหมายข่าวให้ความรู้เกี่ยวกับการส่งเสริมการรู้หนังสือเป็นรูปแบบที่มีประสิทธิภาพ และเหมาะสมที่จะใช้ในการสื่อสารกับผู้ปกครอง ทำให้ผู้ปกครองได้รับความรู้ที่ชัดเจนและมีพฤติกรรมการอ่านที่มากขึ้น

จากผลงานวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้ว่า

1. หลังการทดลองใช้โปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล ผู้ปกครองกลุ่มทดลองมีคะแนนความรู้ความเข้าใจในการส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นสูงกว่าผู้ปกครองกลุ่มควบคุม
2. ผู้ปกครองกลุ่มทดลองมีคะแนนความรู้ความเข้าใจในการส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นหลังการทดลองใช้โปรแกรมฯ สูงกว่าก่อนการทดลองใช้โปรแกรมฯ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้ปกครองของนักเรียนอายุ 3-6 ปี จำนวน 90 คน ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1, 2 และ 3 ปีการศึกษา 2539 ของโรงเรียนเกษมพิทยา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการศึกษาเอกชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร
2. เนื้อหาของโปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาลประกอบด้วย
  - 2.1) การรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล
  - 2.2) แนวทางในการส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้น
3. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง 10 สัปดาห์ แบ่งการดำเนินการออกเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้
  - ขั้นที่ 1 การสร้างความเข้าใจ
  - ขั้นที่ 2 การปฏิบัติการ
  - ขั้นที่ 3 การสรุปผลงาน
4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย
  - 4.1) แบบทดสอบความรู้ความเข้าใจของผู้ปกครองในการส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้น
  - 4.2) แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับการดำเนินการใช้โปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล
  - 4.3) แบบสอบถามความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการดำเนินการใช้โปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้ปกครองทุกคนที่เข้าร่วมโปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล เป็นผู้ที่จบการศึกษาขั้นพื้นฐานขึ้นไปจึงถือว่าเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการรู้หนังสือ โดยผู้วิจัยไม่ต้องดำเนินการทดสอบเพื่อวัดความรู้ความสามารถในการรู้หนังสือของผู้ปกครองก่อนที่จะใช้โปรแกรมฯ

ข้อจำกัดของการวิจัย

ในการวิจัยนี้จำเป็นต้องใช้แบบทดสอบความรู้ความเข้าใจของผู้ปกครองในการส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อวัดความรู้ความเข้าใจของผู้ปกครองในการส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้น ถึงแม้ว่าแบบทดสอบนี้จะได้รับการพัฒนามีความเที่ยงและความตรงตามเกณฑ์มาตรฐานแล้วก็ตาม แต่เนื่องจากผู้ปกครองไม่คุ้นเคยกับการคิดและการทำแบบทดสอบ จึงอาจมีผลกระทบต่อคะแนนของความรู้ความเข้าใจที่ผู้ปกครองได้จากการทำแบบทดสอบ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล หมายถึง ขั้นพัฒนาการทางภาษาในระดับที่เด็กวัยอนุบาลแสดงออกถึงความสนใจ และตระหนักในความมุ่งหมายในการใช้ภาษาเขียนที่พบเห็น ด้วยการพยายามอ่านและเขียนในลักษณะต่าง ๆ ได้แก่ การเลียนแบบท่าทางการอ่านเขียนของผู้ใหญ่ การขอให้ผู้ใหญ่อ่านและเขียนในสิ่งที่ตนสนใจให้ทั้งหมดหรือบางส่วน ซึ่งเป็นเนื้อหาส่วนหนึ่งในโปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล ประกอบด้วย การอ่านและการเขียน

การอ่าน หมายถึง การรับรู้และทำความเข้าใจความหมายของภาษาเขียนที่ปรากฏเป็นภาพ สัญลักษณ์และ/หรือข้อความ ประกอบด้วย ความสนใจในการอ่าน การมีความรู้เกี่ยวกับหนังสือ การมีความรู้เกี่ยวกับตัวหนังสือ และการจับใจความจากสิ่งที่อ่าน

การเขียน หมายถึง การถ่ายทอดความคิดออกมาด้วยการขีดเขียน วาด และ/หรือเขียนเป็นข้อความ เพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจความหมาย ประกอบด้วย ความสนใจในการเขียน การประมวลความคิดเพื่อถ่ายทอดเป็นภาษาเขียน และการมีความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ในการเขียน

โปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล

หมายถึง การจัดระบบการดำเนินการในการนำ หลักการ วัตถุประสงค์ ลักษณะของโปรแกรมฯ เนื้อหา การดำเนินการใช้โปรแกรมฯ และการประเมินผล ที่สอดคล้องกับหลักการสอนภาษาแบบธรรมชาติไป พัฒนาความรู้ความเข้าใจของผู้ปกครองในการส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัย 3-6 ปี ผู้ใช้ โปรแกรมฯ ประกอบด้วย ผู้ดำเนินการใช้โปรแกรมฯ ผู้ปกครอง และครูประจำชั้น ลักษณะของ โปรแกรมฯเป็นการทำงานร่วมกันระหว่างผู้ดำเนินการใช้โปรแกรมฯ ผู้ปกครองกับครูที่โรงเรียน และระหว่างผู้ปกครองกับลูกที่บ้าน ประกอบด้วย กิจกรรมการประชุม กิจกรรมการทำกิจกรรมร่วมกับลูก กิจกรรมการบันทึกพฤติกรรมกรรการรู้หนังสือ และกิจกรรมการรายงานความก้าวหน้ารายบุคคล เนื้อหาใน โปรแกรมฯประกอบด้วย การรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล และแนวทางในการส่งเสริมการรู้หนังสือ ขั้นต้น แบ่งการดำเนินการออกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ การสร้างความเข้าใจ การปฏิบัติการ และการสรุป ผลงาน มีระยะเวลาในการดำเนินการใช้โปรแกรมฯไม่ต่ำกว่า 10 สัปดาห์

แนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ หมายถึง แนวคิดและหลักการสอนภาษาซึ่งเป็นพื้นฐานของ โปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล แนวการสอนนี้ พัฒนามาจาก ทฤษฎีว่าด้วยระบบของภาษาที่เชื่อว่าความหมายเป็นหัวใจของภาษา ทฤษฎีนี้เชื่อว่าเด็ก ถ่ายทอดความคิดโดยใช้สัญลักษณ์หลายแบบผสมผสานกัน และสัญลักษณ์ที่ใช้ต้องเหมาะสมกับเรื่องที่ ต้องการสื่อสาร และทฤษฎีพัฒนาการด้านการรู้หนังสือที่เชื่อว่าเด็กเรียนรู้การอ่านและเขียน โดยการชี้จริง ในชีวิตประจำวันเช่นเดียวกับการฟังและพูด แนวคิดสำคัญซึ่งบูรณาการจากทฤษฎีดังกล่าว คือ เด็กมี พัฒนาการการรู้หนังสือตั้งแต่ยังไม่เข้าโรงเรียน โดยเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติจากผู้ปกครองที่บ้านและจาก สิ่งแวดล้อมรอบตัว ดังนั้นผู้ปกครองจึงมีอิทธิพลอย่างมากต่อพัฒนาการด้านการรู้หนังสือของเด็ก

การพัฒนาโปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัย อนุบาล หมายถึง การสร้างโปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของ เด็กวัยอนุบาล ซึ่งประกอบด้วย หลักการ วัตถุประสงค์ ลักษณะของโปรแกรมฯ เนื้อหา การดำเนินการใช้ โปรแกรมฯ และการประเมินผล นำโปรแกรมฯไปทดลองใช้แล้วประเมินผลการใช้โปรแกรมฯจากความ รู้ ความเข้าใจของผู้ปกครอง และประเมินการดำเนินการใช้โปรแกรมฯจากความคิดเห็นของผู้ปกครองและ ครู และนำผลที่ได้จากการประเมิน โปรแกรมฯมาปรับปรุงแก้ไขให้เป็น โปรแกรมฯที่เหมาะสม

ความรู้ความเข้าใจในการส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล หมายถึง ความรู้ของ ผู้ปกครองใน 2 เรื่อง คือ เรื่องการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล และเรื่องแนวทางในการส่งเสริม การรู้หนังสือขั้นต้น ซึ่งวัดจากแบบทดสอบความรู้ความเข้าใจของผู้ปกครองในการส่งเสริมการรู้หนังสือ ขั้นต้นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ผู้ปกครอง หมายถึง พ่อแม่หรือบุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเด็ก ทำหน้าที่ในการอบรมเลี้ยงดู และเป็นผู้ปกครองของนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 1, 2 และ 3 ประจำปีการศึกษา 2539 โรงเรียนเกษมพิทยา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนกรุงเทพมหานคร จบการศึกษาขั้นพื้นฐานขึ้นไปสามารถอ่านและเขียนภาษาได้ดี ประกอบด้วย ผู้ปกครองกลุ่มทดลอง และผู้ปกครองกลุ่มควบคุม

ผู้ปกครองกลุ่มทดลอง หมายถึง ผู้ปกครองนักเรียนอนุบาลโรงเรียนเกษมพิทยาที่สมัครเข้าร่วมโปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล และได้รับความรู้ความเข้าใจในการส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นด้วยการใช้โปรแกรมฯ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ผู้ปกครองกลุ่มควบคุม หมายถึง ผู้ปกครองนักเรียนอนุบาลโรงเรียนเกษมพิทยาที่ไม่ได้สมัครเข้าร่วมโปรแกรมฯ และได้รับความรู้ความเข้าใจในการส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นด้วยจดหมายข่าวของโรงเรียนสัปดาห์ละ 1 ฉบับ

เด็กวัยอนุบาล หมายถึง เด็กนักเรียนทั้งชายและหญิงที่มีอายุระหว่าง 3-6 ปี กำลังเรียนอยู่ในชั้นอนุบาล 1, 2 หรือ 3 ปีการศึกษา 2539 โรงเรียนเกษมพิทยา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร ที่ผู้ปกครองเป็นกลุ่มทดลองหรือกลุ่มควบคุมในการทดลองใช้โปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล

ครู หมายถึง ครูชั้นอนุบาล 1, 2 และ 3 ปีการศึกษา 2539 โรงเรียนเกษมพิทยา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร ที่ผู้ปกครองของเด็กในชั้นใช้โปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล

ผู้ดำเนินการใช้โปรแกรมฯ หมายถึง บุคคลซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบในการดำเนินกิจกรรมในโปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล และทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงานระหว่างบ้านและโรงเรียนตลอดระยะเวลาที่ดำเนินการใช้โปรแกรมฯ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้มีวิธีดำเนินการวิจัย 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. การสร้างโปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล มีวิธีดำเนินการตามลำดับดังนี้

1.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน เพื่อสร้างโปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล

1.2 สังเคราะห์ แนวคิด ทฤษฎี และสร้างกรอบความคิดของโปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล

1.3 สร้างแผนการดำเนินการใช้โปรแกรมฯ และสื่อประกอบโปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล

1.4 นำกรอบความคิดของโปรแกรมฯ แผนการดำเนินการใช้โปรแกรมฯ และสื่อประกอบโปรแกรมฯ ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความถูกต้องและความสอดคล้องระหว่างหลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม สื่อ และการประเมินผล แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขครั้งที่ 1

1.5 นำแผนการดำเนินการใช้โปรแกรมฯ และสื่อประกอบโปรแกรมฯ ที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองนำร่อง กับผู้ปกครองเด็กอนุบาลที่ไม่ใช่กลุ่มเดียวกับตัวอย่างประชากร

1.6 นำข้อมูลที่รวบรวมได้จากความคิดเห็นของผู้ปกครองข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ และข้อสังเกตของผู้วิจัยมาปรับปรุงแก้ไขโปรแกรมครั้งที่ 2

2. การทดลองใช้โปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล มีวิธีดำเนินการตามลำดับดังนี้

2.1 คัดเลือกประชากร และตัวอย่างประชากร

2.1.1 ประชากร เป็นผู้ปกครองนักเรียนอนุบาลที่มีอายุระหว่าง 3-6 ปี ปีการศึกษา 2539 ของโรงเรียนเกษมพิทยา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 90 คน

2.1.2 ตัวอย่างประชากร

1) กลุ่มทดลอง มีจำนวน 16 คน ประกอบด้วยผู้ปกครองทั้ง 3 ระดับชั้น คือ ชั้นอนุบาล 1 จำนวน 5 คน อนุบาล 2 จำนวน 6 คน และอนุบาล 3 จำนวน 5 คน เป็นผู้ปกครองที่สมัครเข้าร่วมโปรแกรมฯ

2) กลุ่มควบคุม มีจำนวน 15 คน ประกอบด้วยผู้ปกครองทั้ง 3 ระดับชั้น คือ ชั้นอนุบาล 1, 2 และ 3 ระดับชั้นละ 5 คน โดยการนำรายชื่อผู้ปกครองที่ไม่ได้สมัครเข้าร่วมโปรแกรมฯ มาสุ่มตัวอย่างประชากรแบบแยกประเภท (Stratified Random Sampling)

2.2 สร้างเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล ในการทดลองใช้โปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล ประกอบด้วย

2.2.1 แบบทดสอบความรู้ความเข้าใจของผู้ปกครองในการส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้น

2.2.2 แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับการดำเนินการใช้โปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล

2.2.3 แบบสอบถามความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการดำเนินการใช้โปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล

2.3 การดำเนินการทดลอง แบ่งการดำเนินการเป็น 3 ระยะ ดังต่อไปนี้

2.3.1 ระยะเตรียมการก่อนทดลอง

- 1) ทำหนังสือขอความร่วมมือ จัดประชุมชี้แจงเกี่ยวกับ วัตถุประสงค์ และการดำเนินการใช้โปรแกรมฯ ต่อผู้บริหาร และครู
- 2) ประชาสัมพันธ์ให้ผู้ปกครองทราบ คัดเลือกผู้ปกครอง
- 3) ให้ผู้ปกครองกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบทดสอบความรู้ความเข้าใจของผู้ปกครองในการส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2.3.2 ระยะทดลอง

- 1) ผู้ปกครองกลุ่มทดลองเข้าร่วมกิจกรรม ตามขั้นตอนการดำเนินการใช้โปรแกรมฯที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นใช้เวลาดำเนินการ 10 สัปดาห์ ขั้นที่ 1 ใช้เวลาดำเนินการ 1 สัปดาห์ ขั้นที่ 2 ใช้เวลาดำเนินการ 8 สัปดาห์ และขั้นที่ 3 ใช้เวลาดำเนินการ 1 สัปดาห์
- 2) ผู้ปกครองกลุ่มควบคุมได้รับความรู้ความเข้าใจในการส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นด้วยจดหมายข่าวของโรงเรียนตามปกติทุกวันศุกร์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง เป็นเวลา 10 สัปดาห์

2.3.3 ระยะหลังทดลอง

- 1) ให้ผู้ปกครองกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบทดสอบความรู้ความเข้าใจของผู้ปกครองในการส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นฉบับเดียวกับที่ทำก่อนเข้าร่วมโปรแกรมฯ
- 2) ให้ผู้ปกครองกลุ่มทดลองและครูทำแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินการใช้โปรแกรมฯ

2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล นำข้อมูลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์ดังนี้

2.4.1 วิเคราะห์คะแนนจากแบบทดสอบความรู้ความเข้าใจของผู้ปกครองในการส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้น

2.4.2 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินการใช้โปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล ดังนี้

- 1) วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับการดำเนินการใช้โปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล
  - 2) วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการดำเนินการใช้โปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล
- 2.4.3 วิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยายเกี่ยวกับผลการทดลองใช้โปรแกรมฯ และความคิดเห็นของผู้ปกครองและครูเกี่ยวกับการดำเนินการใช้โปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล

3. การปรับปรุงโปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล ได้แก่

- 3.1 การนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ และปรับปรุงแก้ไขโปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล
- 3.2 การนำเสนอโปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาลฉบับสมบูรณ์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. โปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล และแผนการดำเนินการใช้โปรแกรมฯ ที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ โรงเรียนสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมเพื่อให้ผู้ปกครองมีความรู้ความเข้าใจในการส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล และเปลี่ยนเจตคติในการเร่งเด็กวัยอนุบาลให้เรียนอ่านเขียนในลักษณะที่ไม่เหมาะสมกับพัฒนาการ
2. โปรแกรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการรู้หนังสือขั้นต้นของเด็กวัยอนุบาล เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมให้ผู้ปกครองมีความรู้ความเข้าใจในการส่งเสริมการรู้หนังสือของนักเรียนอนุบาล ในโรงเรียนอนุบาลที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน โดยดัดแปลงให้เหมาะสมกับสภาพและความพร้อมของโรงเรียนนั้น ๆ